

Milé sestry, milí bratři,

jako každou neděli, máme i dnes před sebou tři biblická čtení:

První čtení ze Skutků apoštolů před námi rozevívá další svědectví o životě prvotní církve, tedy o jejím poletničním uchopení, pochopení a žití evangelia, svědectví o křesťanském životě v jeho původní ryzosti a čistotě. Dnešní úryvek hovoří o Pavlově první misijní cestě, konkrétně o Pavlově a Barnabášově působení, hlásání Pána Ježíše v maloasijských městech.

Ve druhém čtení máme před sebou další úryvek z **Janova Zjevení**, z Apokalypsy odhalující skryté Boží pravdy. I kniha Zjevení je v určitém smyslu svědectvím o životě prvotní církve, protože odráží zkušenost prvních křesťanů v době začínajícího pronásledování. Janova vidění jsou odrazem a zároveň otevřením prožívání, že Pán Ježíš zůstal lidem tajemně a skutečně blízko, ať se děje, co se děje, že i ve všem trápení života lze vidět otevřené nebe a zkoušet Boží útěchu. A těšit se do plnosti nebeské radosti.

V evangeliu začínáme číst z Kristovy Řeči na rozloučenou pronesené po poslední večeři. I tato krásná dlouhá řeč je vlastně o křesťanské zkušenosti v době po Kristově odchodu, po jeho nanebevstoupení a seslání Ducha svatého. Pán Ježíš – v Janově podání – sám říká, jak s učedníky zůstane, k čemu má vést a co bude znamenat jeho tajemná přítomnost.

Jistě je **přemnohé**, o čem bychom mohli rozjímat. Zkusme se společně zastavit však pouze **nad třemi větami**, z každého dnešního čtení nad jednou.

Ježíšovo «Miluje se navzájem» se na první poslech nezdá být příkázáním novým. **Že láska** je **nejvyšší** kategorií, **nejkrásnější** hnutím lidského srdce a **nejvlastnější** lidskou činností, že na lásce stojí **přežitelnost světa** a mezilidských **vztahů**, to přeci uzná snad **každý člověk**, je-li aspoň trochu dobré vůle. Příkázání lásky k Bohu a člověku bylo **už** i shrnutím celého **Starého zákona**. V tomto smyslu nové není, **nová** je však **míra a způsob**, s jakými by měl člověk **milovat**: «Jak jsem **já** miloval **vás**, tak se **navzájem** milujte **vy**» říká Pán Ježíš.

Mírou a způsobem milování podle Kristova příkázání je nyní **jeho láska** k nám, láska, která je **Boží**, která je **uskutečněním Boží lásky**, kdy Otec všechno dává Synovi a Syn zase Otci a Duchu svatému. Syn **dostává** a zase **dává** celé své Božství v a tím **je a je Boží osobou**. **Nám** lidem pak svým **vtělením a křížem** dal vše, co mohl, **sám sebe**.

Taková láska je **ještě větší** – kvantitativně i kvalitativně – **než** i ta největší možná lidská láska. **Ve snaze o takovou lásku** dávající opravdu vše, co může, **podle Ježíšova příkladu** spočívá ona ježíšovská, **křesťanská novost**.

Jestliže Boží Syn je tedy **dáváním** všeho Otci jeho **Synem** a jestliže podobně se dal **i nám** lidem, **pak i člověk** se může nejvíce **stát sám sebou a posloužit lidem**, když začne **dávat** vše, co je a co může dát, o co se může rozdělit, nemaje navíc nic, co by nebyl dostal. Tak se má naději stávat co **nejpodobnějším Božímu Synu**, k jehož obrazu a podobě byl přeci stvořen...

«**Do Božího království vejdeme jen tehdy, když hodně vytrpíme**» jsou slova, kterými Pavel a Barnabáš povzbuzovali maloasijské křesťany. Asi je **nemusíme chápat**, byť se tak v dějinách asi také dělo, jako **oslavu utrpení** pro ně samé. **Utrpení** je vždy utrpením, samo v sobě smyslu nemá, bolí, **záleží** na tom, co s ním člověk udělá, jak je přijme, jak v něm ob stojí, v co je promění. Proto slovům apoštolů spíše můžeme rozumět jako **povzbuzení nenechat** se utrpením **zlomit**, pokorně a statečně je **přijmout**, když se není možné vyhnout, dát mu **smysl**, zejména spojením s **utrpením Kristovým**.

Uvážíme-li navíc, že **opravdová láska** – přinejmenším v našem porušeném a poruchovém světě – s sebou vždy přináší **nějaký rozměr utrpení**, pak slovům «do Božího království vejdeme jen tehdy, když hodně vytrpíme» můžeme rozumět ve smyslu, že **do Božího**

království můžeme vejít **jen tehdy**, když budeme **opravdově milovat**. O tom je přeci celé evangelium Pána Ježíše...

«**Hle, všechno tvořím nové**» jsou slova Boha, Krista, Beránka z nebe, slova zaznívající zvlášť do chvílí zkoušek a těžkostí, do času krize a rozhodnutí, nejen v době sepsání Apokalypsy ale i dnes.

Bůh tvoří, protože **je láskou sám v sobě**, je láskou **vycházející ze sebe** uvnitř společenství osob Trojice i navenek vzhledem k jím tvořenému a v bytí udržovanému světu. **Otec** je pramenem lásky, **Syn** příjemcem a dárce lásky, **Duch svatý** láskou samou. Otec je **stvořitel**, dárce bytí, Syn je **vykupitel**, vtělená a ukřižovaná Boží láska. Duch svatý **posvětitel**, jako síla Boží lásky se rozlévá v našich srdcích. **Bůh je láska**, proto je, tvoří, vykupuje a posvěcuje.

Jen skutečná láska má sílu **tvořit** něco skutečně nového, Božího, lepšího. Boží sama ze sebe, lidská s pomocí Boží. **I lidská láska**, jakákoli skutečná lidská láska má tak v sobě tvůrčí sílu. Svou láskou může každý **člověk** přispět nepatrným dílem **k proměně světa** k lepšímu, k zušlechtění svého kolem sebe, k jeho Boží **novosti**, ke štěstí a spáse lidí. Jen láska je **trvalá** a svět **zbožšťující**. Láska je nejlepší stopou, kterou člověk může zde po sobě zanechat.

Milé sestry, milí bratří, třeba tedy jen **tři věty tří** dnešních čtení – «Miluje se navzájem», «Do Božího království vejdemo jen tehdy, když hodně vytrpíme», «Hle, všechno tvořím nové» – si zkusme **vštípit do paměti**. Aby nám – klidně jako onen meč Božího slova – **připomínaly**, že na čem opravdu nejvíce ze všeho záleží, je **láska**.

Víme to, ví to každý člověk, už Starý zákon nám to řekl, ale **teprve Pán Ježíš v Boží plnosti** zjevil a ukázal, **kam až** láska má jít, je-li toho potřeba, až na kříž. **Že** láskou-dáváním se **stává člověk** teprve plně sám **sebou** a proč. **Že** láska s sebou v našem porušeném světě vždy nese také **bolest**, kříž lásky. **Že** jedině láskou lze přetvářet **svět**, aby už nyní byl začátkem **nebe**...

Křesťanství je o lásce a není to fráze. Je **poznáním** Boží lásky, je **inspirací** k lásce, je **silou** k lásce, **snahou** o ni. **Pokud by naše křesťanství o lásce nebylo**, nejenže svět nemůže poznat, že jsme Kristovými učedníky, ale bylo by navíc opravdu **divné**, vlastně z naší strany **bezbožné**. Kéž by bylo raději **zbožné a laskavé**...